

โมทนาสาธุสาร

ฉบับเดือนกันยายน ๒๕๕๖

พระธรรมเทศนาเนื่องในวันอาสาฬหบูชา

วันจันทร์ที่ ๒๒ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๕๖

ทำจิตให้ว่างไว้เหมือนกับธรรมสายธรรมจะไหลลงสู่ใจ

วันนี้เป็นวันอาสาฬหบูชาเหมือนกับเป็นวันที่พระพุทธเจ้าแสดงธรรมะแล้วท่านพระอัญญาโกณฑัญญะได้ดวงตาเห็นธรรม

คำว่าดวงตาเห็นธรรมก็คือสิ่งทั้งหลายเกิดแต่เหตุสิ่งนั้นทั้งปวงล้วนดับไปเพราะสิ้นเหตุแห่งธรรมนั้นอะไรคือต้นเหตุ?และอะไรที่เป็นต้นเหตุแล้วทำให้เกิดเกิดที่ไหนดับที่ไหนสำคัญตรงนี้

เกิดที่เหตุก็คือจิตวิญญาณนั้นแหละเกิดรู้เกิดเห็นคือเกิดรู้จากการได้ยินได้ฟังธรรมจากพระพุทธเจ้าแล้วก็มี ความเข้าใจว่าสิ่งใดสิ่งหนึ่งมีความเกิดขึ้นแล้วโดยธรรมดาสิ่งนั้นทั้งปวงล้วนมีความดับเป็นธรรมดาเหมือนกัน โยมนี้มีจิตวิญญาณถ้าไม่มีจิตวิญญาณโยมจะรู้อะไรได้ ใจที่ตาก็เป็นสื่อ หูเป็นสื่อ จมูกเป็นสื่อ ลิ้นเป็นสื่อ กายเป็นสื่อ

จิตเป็นสื่อพวกสื่อทั้งนั้นเลยอันนี้เป็นสื่อวัตถุนามธรรมจะไปสู่มรรคผลนิพพานก็ต้องใช้ทานเป็นสื่อบ้าง ทานนี้เป็นวัตถุที่เห็นได้ง่ายให้แล้วก็หมดไปสิ้นไปว่างไป

ศีลเป็นสื่อละเว้นแล้วก็ เป็นสื่อคือตาเห็นแล้วก็ละเว้นไปละเว้นแล้วก็ว่างละเว้นแล้วก็ เป็นสื่อความว่างเป็นสื่อ เป็นมรรคที่จะเข้าถึงซึ่งความพ้นทุกข์ดับทุกข์

เนกขัมมะความอดใจเพื่อให้มีทานมีศีลถ้าใครมาประพฤติปฏิบัติถ้าไม่มีหลักหรือไม่มีอุดมการณ์เนี่ยหาทางยากทางคือมรรคที่จะเข้าถึงความพ้นทุกข์ดับทุกข์เพราะฉะนั้นทางที่จะปฏิบัติที่แท้จริงหรือถูกต้องตามพระพุทธโอวาทเนี่ยต้องใช้ทานศีลทั้งทานด้วยทานให้แล้วก็ว่างศีลละเว้นแล้วก็ว่างอดใจเพื่อให้มีทานมีศีลก็เพื่อ อดว่างเนี่ยประพฤติเนกขัมมะ เนกขัมมะพรหมจรรย์เนี่ยต้องอาศัยทางอาศัยศีลมีความตั้งใจมั่น

ใจที่ตั้งใจมั่นก็คือตัวสมาธิ สมาธิที่ตั้งมั่นว่าต้องมีทานให้ได้ต้องมีศีลให้ได้

ตาเห็นรูปก็ให้รูปเป็นทานซะก็ให้หมดไปจากใจจะได้ว่างไปจากใจหูได้ยินเสียงก็ให้เสียงว่างไปจากใจให้ทานที่อาตมาเคยเทศน์ทานภายในทานภายนอกศีลภายในศีลภายนอก เนกขัมมะภายในเนกขัมมะภายนอก ปญญาภายในปญญาภายนอก วิริยะภายในวิริยะภายนอกขันติภายในขันติภายนอก

สัจจะภายในสัจจะภายนอก อธิษฐานภายในอธิษฐานภายนอก เมตตาภายในเมตตาภายนอก

อุเบกขาภายในอุเบกขาภายนอกเนี่ยอาตมาเนี่ยเทศน์มานานแล้วสอนมานานแล้วพระอาจารย์รู้เพื่อจะได้ทั้งภายในภายนอกเพื่อจะได้ให้ว่าง

ว่างทั้งภายในภายนอกแล้วก็จะว่างอย่างบริสุทธิ์คือบริสุทธิ์ทั้งภายในบริสุทธิ์ทั้งภายนอกมันจะได้ว่างอย่างบริสุทธิ์ ถ้าใครไม่รู้หลักที่แท้จริงก็หาทางไม่พบ เมื่อหาทางไม่พบแล้วจะเข้าสู่ทางมรรคทางผลได้ยังงัย เพราะฉะนั้นเนี่ยทานก็เป็นมรรคศีลก็เป็นมรรคตอนนี้อันนั้นเป็นมรรคที่เราเห็นภายนอกเหมือนกับหยาบๆที่เราเห็นทั่วๆไปแต่พอมาถึงเนกขัมมะภายในเนกขัมมะภายนอกปญญาภายในปญญาภายนอกตอนเนี่ยเกิด

จากความรู้สึกนึกคิดของตัวเองแล้วที่เราจะต้องมีปัญญาคือเหตุผลว่าที่เราจะต้องทำศีลทำทานใน
ห้อยู่ในศีลในทานทานในทานนอกเราจะทำยังงัยศีลละเว้นภายในละเว้นภายนอกเราจะทำยังงัย? เรารับรู้ไม่
รับเก็บนั้นแหละเป็นของภายในทั้งหมดเลยเหมือนพระพุทธเจ้าพระธรรมเจ้าพระอรหันต์เจ้า

อริยกันตศีลศีลของพระพุทธเจ้าด้วยศีลของพระอรหันต์เจ้าเนี่ยรับรู้ไม่รับเก็บตามเป็นจริงรับรู้ไม่รับเก็บเพ
ระตาที่เห็นนะรับรู้ว่ามีอยู่จริง หูที่ได้ยินเสียงมันก็มีอยู่จริง กลิ่น รส โณภูฐัพพะ

ธรรมมารมณมีอยู่จริงแต่ทำไมไม่ใช่เราไม่ใช่ของเราเพียงแต่ว่ามันจรเข้ามาสู่ตาสู่หูสู่จมูกสู่ลิ้นสู่กายสู่จิตต้อง
ว่าอย่างนี้ ถ้าจิตไปยึดติดไว้ก็เป็นสัญญาอุปาทาน เพราะฉะนั้นสติก็จะระลึกไปตามสัญญาอุปาทาน

เมื่อสติมันระลึกไปตามสัญญาอุปาทานมันก็ปรุงแต่งวิตกวิจาร์ในรูปวิตกวิจาร์ในเสียงในกลิ่นในรสในโณภูฐัพพะ
พระในธรรมมารมณแล้วก็ปรุงแต่งใจเราว่าเราจะต้องทำยังงัยจึงจะได้รูป เสียง กลิ่น รส โณภูฐัพพะ

ธรรมมารมณมา

เนี่ยความจริงที่ท่านพระอัญญาโกณฑัญญะท่านรับรู้เลยเพราะจิตเป็นต้นเหตุไ้ความรู้สึกคือจิตวิญญาณ
ของเราเนี่ยเป็นต้นเหตุ

สิ่งทั้งหลายดับเพราะสิ้นเหตุแห่งธรรมนั้นคำว่าสิ้นเหตุแห่งธรรมนั้นคือธรรมทั้งหลายจะเป็นธรรมภายในภา
ยนอกเนี่ยมันจะต้องให้หมดไปวางไปสิ่งใดทั้งหลายเกิดจากเหตุเนี่ยต้องทำสิ่งทั้งหลายทั้งปวงล้วนดับไปเพ
ระสิ้นเหตุแห่งธรรมนั้นคือเรารับรู้ไม่รับเก็บเพื่อจะยุติเหตุไม่สร้างเหตุ

ถ้าทำเหตุแล้วมันต้องมีผลแน่นอนเหมือนกายกรรม วชิกรรม

มโนกรรมเป็นเหตุแล้วก็ผลตามมากมายเลยแล้วก็ชาวสัตว์โลกทรัพย์ประพตติผิดในกามมุสากินเหล้าเม
ยา มีราคะ โภคะ โทสะ โมหะมานะทิฏฐิบ้านปลายออกไปใหญ่เยอะแยะมากมายเลย

ถ้าเราทำจิตให้ว่างก็เป็นการดับเหตุหรือสิ้นเหตุแห่งธรรมนั้น อันเนี่ยต้องเน้นหนักไว้เลย

ใครปฏิบัติใหม่ๆถ้ามาได้ยินได้ฟังคำนี้แล้วที่เอาตมาบอกไว้เนี่ยเป็นมรรคเป็นหนทางที่จะเข้าถึงความพ้นทุ
ข์ได้อย่างรวดเร็ว

แล้วก็ไม่ผิดพระพุทธโฆษาทเหมือนพระอรหันต์เจ้าทั้งหลายได้เดินมาแล้วได้ฟังมาแล้วแล้วก็เนี่ยที่เอาตมา
พิจารณาตามและรู้ตาม

ตามรู้้อย่างเอาตมาเนี่ยต้องตามรู้ที่พระองค์แสดงไว้มากมายก่ายกองในพระไตรปิฎก

๔๕๐๐๐พระธรรมชั้นอะไรเนี่ยเกิดจากต้นเหตุคือจิตวิญญาณเนี่ยที่มันรู้ขึ้นมาแล้วก็ไปเที่ยวตามรู้ตามเห
็นจนกระทั่งเหนื่อยไหม? เหนื่อย!

บางคนชี้แจงแล้วไม่ก็เลยไม่ตามรู้เลยเป็อหนายหาว่าศีลของพระองค์ปฏิบัติยากอีกแทนที่จะเหยียดมือเห
ยียดเท้าก็ยังเป็นอาบัติ(หัวเราะ)บวชเพื่อศรัทธาพอไปหาอุปัชฌาย์พูดอภิธรรมพอไปหาอาจารย์พูดแต่เรื่อง
พระวินัยเนี่ย ที่แรกก็บวชด้วยใจศรัทธาเลื่อมใสเนี่ยแล้วก็จะสึกพอไปหาพระองค์

พระองค์บอกว่ารักษาอย่างเดียวได้ไหม? ก็บอกได้พระพุทธเจ้าข้า

พระองค์บอกให้รักษาใจ(หัวเราะ)คำว่ารักษาใจก็คือไม่ให้ใจเนี่ยไปยึดติดสิ่งใดไว้

เพราะไ้สิ่งนั้นที่ผ่านมามากมายทั้งหมดไม่ใช่เราไม่ใช่ของเราเลยเพียงแต่รับรู้รับทราบแล้วก็ผ่านไปวางไปแล้ว

นั้นแหละจึงจะถูกต้องที่แท้จริงต้องทำจิตของเราให้ว่าง

รักษาใจของเราให้ว่างที่พระพุทธเจ้าเรียกว่าสุญญตสมาธิให้มีอนัตตาความว่างเป็นอารมณ์ เมื่อเราเอาความว่างนั้นแหละเป็นมรรคความตั้งใจที่เราจะตั้งใจว่างนั้นแหละเอามาเป็นบาทเบื้องต้นหรือการประพฤติปฏิบัติที่หลังมันชำนาญในความว่างแล้วจิตก็น้อมไปสู่สุญญตวิโมกข์หลุดพ้นด้วยความว่าง ไม่ต้องไปปรารถนาอะไรเลยเนี่ยยิ่งว่างมากเท่าไรยิ่งว่างเท่าไร

เราก็ไม่มีทุกข์ที่หลังพอเราเข้าใจพบเพราะความชำนาญเกิดขึ้นแล้วในความว่างแล้วเพราะจิตมันเข้าสู่สุญญตวิโมกข์หลุดพ้นด้วยความว่าง

ที่ว่างเท่าไรก็ระเห็ดหลุดพ้นไปหมดเลยนะสิ่งที่เราจับรู้รับทราบตั้งแต่เล็กจนโตเลยว่านั่นนะให้มันว่างไปให้หมด แล้วเราก็จะเข้าใจว่าไอ้! เป็นวิธีที่พระองค์สรุปไว้เองนะไม่ใช่เอาตมา

เอาตมาเพียงแต่ตามรู้ทำเข้าใจรู้ตามพุทธโอวาทเนี่ยแล้วเอามาสอนพวกโยมที่พระองค์บอกไว้เนี่ยสุญญตสมาธิมีอนัตตาความว่างเป็นอารมณ์ อันนี้พระองค์สรุปเองนะสัพเพ ธัมมา อนัตตา สัพเพ ธัมมา อนัตตา ทั้งธรรมและอธรรมก็ว่างหมดเลยทั้งดีทั้งชั่วทั้งบุญทั้งบาปเนี่ย ถึงเวลาเราต้องการจะไปนิพพานแล้วนิพพานัง ปรมัง สุขญญิงเพราะฉะนั้นจิตมันจะเข้าไปรวมอยู่กับพระนิพพานคือความว่างได้

จิตจะต้องมีความว่าง ความว่างมันจึงจะเข้ากับความว่างได้เหมือนกับน้ำกับน้ำมันเข้ากันไม่ได้ แต่มันต้องมีความว่างมันจึงจะเข้ากับความว่างได้เนี่ยเป็นเหตุเป็นผลไอ้เหตุผลคือปัญญาเนี่ยที่มันมีความชำนาญในเหตุในผลเพราะมันมีความชำนาญรู้เหตุรู้ผลแล้วเขาเรียกปัญญาญาณ

ปัญญาญาณคือความรู้ในเหตุในผลของปัญญาแล้วเราก็จะเป็นเหตุให้เราใคร่ครวญถึงธรรมะอื่นๆออกไปอีกคือ สาระ สมาธิสาระ ปัญญาสาระ วิมุตติสาระ

วิมุตติญาณทัศนะสาระที่เป็นธรรมสูงๆนะที่เป็นธรรมที่ครูบาอาจารย์ทั้งหลายก็ไม่รู้เรื่องหรอก แต่เราจะเข้าใจเลยไอ้!

ศีลสาระความเป็นสาระของศีลก็คือละเว้นแล้วก็ว่างความว่างการละจากศีลนั้นแหละเป็นสาระเขาเรียกว่า ศีลสาระเพราะละเว้นแล้วมันก็ว่าง

สมาธิสาระคือตั้งใจในทานในศีลก็เนี่ยเพื่อว่างคือเหตุผลพอมีปัญญาพอมันเคลียร์แล้วคือเราเข้าใจแล้วมันเคลียร์ไอ้!

รู้เหตุรู้ผลแล้วไม่สงสัยแล้วเนี่ยมันก็ความว่างเกิดขึ้นเกิดขึ้นจากเหตุและผลคือว่างทั้งเหตุทั้งผลไอ้ความว่างทั้งเหตุทั้งผลนั้นแหละเป็นปัญญาสาระ

สมาธิสาระตั้งใจว่างต้องมีเนี่ยจึงเรียกว่าศีลสาระสมาธิสาระตั้งใจว่างอย่างเดียวจึงจะถูกตามแนวทางพระพุทธเจ้าสุญญตสมาธิเข้ากันได้เลยไอ้!

พระองค์สอนสุญญตสมาธิไว้นั้นเนี่ยการคิดการพิจารณาความเข้าใจของเราเนี่ยเป็นเหตุให้เรารู้เป็นปัจเจกตั้งว่าไอ้! เรามาถูกทางแล้วสมาธิสาระ

สาระของสมาธิก็คือตั้งใจมันกับความว่างตอนนี่มาถึงปัญญาสาระเหตุผลก็ว่างทั้งเหตุทั้งผลก็เป็นสาระของปัญญา

วิมุตติสาระวิมุตติสาระก็คือการหลุดพ้นสิ่งที่ปัญญาเข้าใจในเหตุในผลนั้นแหละทั้งหมดนั้นแหละแล้วไม่ยึดติดในเหตุในผลนั้นแหละเป็นสาระของวิมุตติคือว่าง

พอมาถึงวิมุตติญาณทัสนะสาระก็คือทั้งรู้ทั้งเห็นเนี่ยเป็นการประทับรอยให้ย่ำตักเตือนที่พระองค์
แสดงข้างลงไปว่าวิมุตติญาณทัสนะสาระคือทั้งรู้ทั้งเห็นได้รู้ก็กว้างคือรู้ภายใน
ไอ้ที่เห็นเห็นภายนอกก็กว้างนั้นเนาะความรู้ความเห็นทั้งภายในภายนอกของให้กว้างนั้นเนาะเป็นวิมุตติญาณทั
สนะสาระเป็นความรู้ที่ไม่ใช่ลึกลับซับซ้อนเลยที่ว่าต้องเป็นญาณนั้นญาณนี้อะไรไอ้เนั้นไม่ถูกเลยไม่ใช่สิ่งที่พ
ระพุทธโฆษาทประสงค์ที่พระองค์ประสงค์คือให้จิตว่างหมด ว่างทั้งอาสวะคืออารมณ์ทั้งหมดเลย
คำว่าว่างจากอารมณ์ทั้งหมดก็เพราะอารมณ์นั้นแหละทำให้จิตไม่ว่าง อารมณ์คืออะไร? อารมณ์คือรูป
เสียง กลิ่น รส โภกฐิัพพะ ธรรมารมณ์เนี่ยอารมณ์ทั้ง ๖ ที่อยู่ในจิตเราเนี่ยที่มันสังสมเป็นอาสวะ
เพราะฉะนั้นถ้าพระองค์บอกอัสวักขยญาณเนี่ยการทำอาสวะให้สิ้นไปก็คือการทำอารมณ์ให้สิ้นไป
ถ้าเราทำอารมณ์ให้สิ้นไปนั้นแหละเป็นอัสวักขยญาณ(หัวเราะ)ที่อาตมายังว่าขยะอารมณ์มะเร็งอารมณ์
เนี่ย

เพราะขยะก็คือสิ่งที่เศร้าหมองชุ่มมัวของใจหรือถ้าขยะทางโลกก็คือสิ่งที่เผยแพร่เชื้อโรคเพราะฉะนั้นต้องทำใ
ห้ว่างไปให้หมดเลยเชื้อโรคหรือขยะถึงขยะที่ไปใส่ไว้เหมือนกับเราเห็นว่าเราไม่ได้ไปเทไปฝังไปเผามันก็ได้!
มันก็หลายวันหลายเดือนมันก็ขยะมันก็จะเกิดการบูดเน่าหรือมันจะได้เป็นเชื้อโรคต่าง ๆ มันจะเกิดขึ้นในขยะ
นั้นใครไปถูกไปต้องแล้วมันก็จะพลอยไปติดเป็นแผลเป็นโรคภัยไข้เจ็บขึ้นมาเนี่ยเช่นเดียวกันอารมณ์คือรูป
เสียง กลิ่น รส โภกฐิัพพะ ธรรมารมณ์เหล่าเนี่ยก็เป็นใจของเรานั้นแหละเป็นถึงขยะ
ขยะแล้วที่มันเกิดเป็นมะเร็งขึ้นมาเนี่ยมะเร็งคือเต็ง เต็งเห็นเลยไอ้ที่รูป เสียง กลิ่น รส โภกฐิัพพะ
ธรรมารมณ์เนี่ยที่เป็นขยะอารมณ์เนี่ยมันทุกข์ทรมาน

คำว่าทุกข์ทรมานคือที่ความต้องการที่มันจะมีรูปในใจแล้วเราปรารถนาอยากได้รูปไม่สมความปรารถนาก็
เป็นทุกข์ปรารถนาสิ่งใดไม่ได้สิ่งนั้นนั่นเป็นทุกข์ ปรารถนาสิ่งใดได้สิ่งนั้นนั่นเป็นสุขแต่มันเป็นสุขชั่วคราว
พระองค์ก็สอนว่า สละสุขพอประมาณเพื่อสุขไพบุลย์

เพราะฉะนั้นการที่จะทำให้สุขไพบุลย์เกิดขึ้นก็ต้องทำจิตให้ว่างอย่างเดียว
ถ้าจิตเราว่างทั้งหมดเลยทั้งดีทั้งไม่ดีหรือขยะไ้ต้นเหตุคือใจเนี่ยที่มันไปเป็นถึงขยะหรือเป็นสัว้มที่สังสมไว้
เป็นขยะอารมณ์มะเร็งอารมณ์เหล่าเนี่ยนั้นแหละเราจะต้องไปล้างมันหมดเลยให้ว่างให้สะอาดให้บริสุทธิ์
แล้วก็ใหม่ ๆ มันอาจจะแหม! ไม่คุ่นชินไม่คุ่นเคยปฏิบัติได้ยากจัง ล้างออกยากจัง
ต้องใช้แป๊ปโซดาอะไรหรือต้องชำระล้างหรือต้องหาสิ่งที่แก้ไขอย่างรวดเร็วให้สะอาดอย่างรวดเร็วไม่ให้ทั้งก
ลื่นทั้งสีให้หมดไปอย่างรวดเร็วต้องใช้ พระพุทธเจ้าเลยต้องมีทั้งทานบ้างศีลบ้างเนกขัมมะ ปัญญา วิริยะ
ขันติ สัจจะ อธิษฐาน เมตตา อุเบกขานเนี่ยเป็นเครื่องฟอกจิต

ฟอกจิตหรือทำลายหรือชำระล้างจิตที่มันสกปรก สกปรกไปด้วยรูป เสียง กลิ่น รส โภกฐิัพพะ
ธรรมารมณ์เนี่ยเช่นกันเลยเนี่ยเหมือนเขาใช้ผงซักฟอกมันเข้าไปต้องใช้สิ่งทีรวดเร็วกว่าผงซักฟอกมีไหม?
ถ้าเรามีเราก็ต้องเอามาใช้เพื่อความสะอาดรวดเร็วปราศจากกลิ่นทั้งสีทั้งกลิ่นทั้งอะไรให้มันหมดไปให้มันหม
ดสภาพไปจากความสกปรกชำระความสกปรกไปจากเสื้อผ้าอารมณ์เช่นเดียวกันนะก็ให้มันหมดไปจากใจ
เรา อันนี้เป็นข้ออุปมา

เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้ามีอุบายเนี่ยสิ่งที่จะฟอกจิตก็คือบารมีทั้ง ๑๐ เนี่ยทานบ้างศีลบ้างเนกขัมมะ ปัญญา

วิริยะ ชันติ ศัจจะ อธิษฐาน เมตตา อุเบกขาเนี่ยทั้งที่เป็นบารมี ทั้งที่เป็นอุปบารมี ทั้งที่เป็นปรมัตถบารมีต้องตายเป็นตายเลยสละตายไม่ต้องกลัวตายๆก็ไปเสวยสุขวิมุตติสุขเนี่ยต้องจำไว้อย่าไปกลัวตายอย่าไปท้อแท้ ใจคำว่าไม่กลัวตายไม่ท้อแท้เนี่ยพระองค์หมายถึง วิริเยน

ทุกขมจฺเจติจะล่องทุกข์ด้วยความเพียรเนี่ยเราจะเห็นว่าคุณค่าว่าใจ!

สิ่งที่พระองค์แสดงไว้เนี่ยสิ่งที่เราทำได้ยินได้ฟังเนี่ยไม่รู้เราจะเอามาใช้ได้อย่างเนี่ย

ถ้ามาเจอคำเนี่ยเราต้องใช้ความเพียรแล้วเนี่ยวิริเยน ทุกขมจฺเจติ เราจะล่องทุกข์ด้วยความเพียร

เราต้องเพียรทุกวันทุกคืนทุกเดือนทุกปีทุกลมหายใจเข้าออกเลยต้องว่าอย่างนี้ต้องอยู่ในความว่างให้ได้ตายเป็นตายเนี่ยตายก็ทิ้งเลยเน่าเอ็งจะเก็บไปทำเกลืออีกไม่มีใครเก็บไว้ญาติพี่น้องเขาก็ไม่เอาหรือกหมั้นเขา เหมือนกับขยะอารมณัมะเร็งอารมณัมันก็เน่าหมั้นมาเป็นอนกชาติสังสมไว้มากมายเป็นกัปปี้เป็นกัลป์เลยไม่รู้ก็แสนก็ภพก็ชาติอะไรเนี่ยต้องให้ว่างไปหมดไปอาศัยกขยญาณหรือขยะอารมณัมะเร็งอารมณัมะเร็งถ้าอาตมาบอกว่าโยมต้องไปทำให้ญาณ๓

ให้เกิดทำบุพเพนิวาสานุสติญาณทำจุตูปปาตญาณให้เกิดแล้วถึงอาสวักขยญาณนั้นนะโยมก็ไม่รู้เพียงญาณ๑ ก็ลากเลือดแล้วบุพเพนิวาสานุสติญาณระลึกชาติหนหลังยิ่งระลึกมากได้เท่าไรหมันก็เพลินมาก บางคนระลึกได้ก็ไปยึดติดอดีตชาติอีกช่วยอีกที่นี้เอาอดีตมาเป็นปัจจุบันไปหลงรักหลงใครกันเนี่ยแล้วมันจะเป็นดับเบิ้ลเลยทีนี้จะไปไหนไม่รอดแล้วจุตูปปาตญาณเห็นจิตคนทำดีคนทำชั่วได้เสวยผลต่างกันไปตามกรรมเป็นเปรตเป็นอสุรกาย สัตว์เดรัจฉานเป็นเทวดาชั้นนั้นชั้นนี้

เป็นพรหมอะไรพวกเนี่ยล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่เนิ่นช้าทั้งหมดเลยถ้าเราประมาทเดี๋ยวก็ล่นแฉีกมาอีก มาจุติปฏิสนธิแล้วก็มาสร้างแล้วมันก็มาทำอย่างเก่าทำไมจึงว่ามาทำอย่างเก่า? เพราะมันเคยชินถ้ามันก็ไปติดใจในความดีในสวรรค์ในพรหมมันก็ทำทานทำความดีทำบุญทำทานให้เกิดขึ้นมันก็ไปเกิดอีกแล้วมันก็ติดอีกก็เวียนไปเวียนมาสวรรค์กับพรหมนั่นแหละหรือใครตกนรกเป็นเปรตเป็นอสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน ได้โอกาสก็ทำความผิดอีกนิสัยมันเคยชินเพราะนิสัยมันเคยชินแล้วการที่จะทำให้บริสุทธิ์สะอาดหมดจดสิ้นเชิงตามแบบพระพุทธเจ้ายากมากแล้วก็ไม่รู้วิธีด้วยถ้าไม่มีผู้รู้มาบอกเนี่ยไม่มีทางเลยเนิ่นช้าเสียเวลาเปล่าเสียเงินเสียทองเสียข้าวเสียของเสียเวล่ำเวลาเสียความรู้สึกนึกคิดมากมายเลยเนี่ยไปเห็นอะตวันออกอีสานภาคใต้ภาคกลางอะไรต่างประเทศถ้าใครว่าดีถ้ามีเงินต้องไปแน่แล้วก็ผิดพลาดผิดหวังกันทั้งนั้นเพราะไม่ใช่ของจริงเลยเนี่ยต้องมาดูที่ตัวเองถ้าเราทำจิตให้ว่างเนี่ยใกล้ๆตัวเนี่ยเวลายืน เดิน นั่ง นอนจะนั่งมีที่ว่างหรือเปล่า? ที่นั่งว่างก็นั่งได้นั้นนะ ยืนมีที่ยืนให้ยืนไหม? ที่ยืนตรงนั้นว่างไหม? ว่างก็ยืนได้ มีที่ว่างให้เดินไหม? ถ้ามีที่ว่างให้เดินเราก็กเดินได้

จะนอนมีที่นอนว่างหรือเปล่านั้นนอนว่างก็นอนได้เนี่ยความจริงพระองค์เนี่ยสอนปัจจุเวกขณะ คำว่าปัจจุเวกขณะคือพิจารณาทุกขณะในการกินการนุ่งห่มเนี่ยจะนั่ง จะยืน จะเดิน จะนอนอะไรเนี่ยพิจารณาทุกขณะแล้วก็ปฐกัจจเวกในปัจจุบันให้เห็นเพียงแต่เป็นธาตุเท่านั้น คำว่าธาตุนี้เป็นธาตุกลางๆหมายถึงว่าเป็นสมมุติขึ้นมาเป็นธาตุสมมุติ... อันนี้เป็นผ้าเป็นไตรจีวรขึ้นมาอันนี้เป็นสมมุติทั้งหมดเลยแล้วก็ปฐกัจจเวกคือระลึกถึงสิ่งที่ล่องไปแล้วใช้ไปแล้วมันว่างไปแล้วนั้นแหละที่พระองค์สอนก็คือให้พิจารณาความว่างที่มันผ่านไปแล้วให้จิตความรู้สึกหรือเจตนาที่เราเคยสร้างเคยทำไว้

ว่าเนี่ยว่าเออ!

สิ่งที่เราต้องการหรือประสงค์หรือความปรารถนาแล้วมันได้กินได้ใช้ได้นั่งได้ห่มแล้วมันก็หมดภาวะไปแล้วมันก็ว่างไปแล้วนั่นนะสิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นแล้วโดยธรรมชาติเนี่ยเกิดจากสิ่งเหล่านี้ยื่น เติบ นั่ง นอน กิน ดื่ม นุ่ง ห่ม ใช้สอย

ป่วยไข้ที่อยู่ที่อาศัยเนี่ยต้องพิจารณาทุกขณะเลยแล้วก็จะรู้ความเปลี่ยนแปลงของมันคืออนิจจังอยู่ทุกขณะทุกลมหายใจเข้าหายใจออกเนี่ยเป็นของชั่วคราว

หายใจเข้าก็ไม่เที่ยงหายใจออกก็ไม่เที่ยงหายใจเข้าแล้วไม่ออกก็เป็นทุกข์หายใจออกไปแล้วไม่เข้าก็เป็นทุกข์แล้วจิตของเราเรารู้มีสัมปชัญญะเรารู้จิตรู้ลมเข้าออกไม่ต้องไปตามลมเข้าลมออกแล้วเนี่ยสัมปชัญญะรู้จิตรู้สติไม่ให้ระลึกลงไปไหนให้ระลึกลับแต่ลมเข้าลมออกอย่างเดียวมันจะเรียกว่ามหาสติจดจ่ออยู่กับลมเข้าลมออกแล้วเราก็จะเห็นว่าอ้อ!

กายก็อย่างหนึ่งลมเข้าลมออกก็อย่างหนึ่งการปรนเปรอการที่กายมีชีวิตอยู่เนี่ยเพียงแค่มหายใจเท่านั้นแล้วก็ไม่เที่ยงด้วยแล้วก็มันตายด้วยเพราะอะไร? เพราะไม่มีตัวตนออกไปแล้วไม่เข้าเข้าไปแล้วไม่ออกมันก็เนี่ยเป็นทุกข์ สมุทัยเหตุให้เกิดทุกข์ก็คือเราปรารถนาให้เข้าหรือให้ออก?

ปรารถนาหายใจเข้าเพื่อไม่ให้ตายหรือหายใจออกแล้วไม่เข้าก็จะตายเพราะฉะนั้นชีวิตที่มีค่าก็คือเพียงลมหายใจเข้าหายใจออกแค่นั้นเองทรัพย์สินสมบัติบุตรภรรยาสามีนั้นของไกลตัวช่วยเราไม่ได้หรือเราต้องหายใจเองเพื่อให้มีชีวิตเองเนี่ยนั่นแหละพระองค์จึงตรัสว่า *อตุตฺ หิตฺตฺโน*

นาโถตนเป็นที่พึ่งของตนถ้าเราไม่หายใจเพื่อตัวเองแล้วใครจะมาช่วยเราหายใจหมอบี้มหัวใจเราก็ไม่ได้เนี่ย เพราะมันไม่หายใจโดยธรรมชาติเนี่ยมันก็ไม่สะดวงก็อดแน่นอกอะไรพวกเนี่ยได้!

เยอะเยอะไปหมดสิ่งที่พระองค์เทศนาสอนไว้มากมายกายกองต้องพึ่งตัวเองด้วยเหตุเนี่ย ถ้าเราดูคำว่า *อตุตฺ หิตฺตฺโน*

นาโถตนเป็นที่พึ่งของตนเพราะเราต้องช่วยตัวเองให้ได้เช่นช่วยให้ตัวเองหายใจออกเข้าได้ปกติถ้าเราไปพึ่งคนนั้นคนนี่พึ่งรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ

ธรรมารมณ้อย่างนั้นช่วยไม่ได้ช่วยให้หายใจไม่ได้ไม่มีประโยชน์เลย(หัวเราะ)แล้วเราก็จะเห็นตัวเองว่าเออ! กูนี่โง่งมกายเสียท่าแล้วลมหายใจเข้าออกไม่ปกติแล้วช็อคกขัดใจอีกเพราะอะไร? เพราะมันไม่เป็นไปตามที่ใจปรารถนาต้องการ

เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นธรรมชาติธรรมดาเหมือนพระองค์แสดงเอาไว้มากมายเลยเนี่ยหยิบอะไรขึ้นมาก็ไม่พ้นพระพุทโธวาทเลยต้องว่าอย่างนี้ นั่นนะที่ท่านพระอัญญาโกณฑัญญะจึงว่าไฉ!

สิ่งใดที่เกิดแล้วเป็นธรรมดา

คำว่าเกิดขึ้นแล้วโดยธรรมาคือไม่มีการปรุงแต่งเหมือนธรรมชาติฤดูร้อนฤดูฝนฤดูหนาวอะไรเนี่ยเป็นธรรมชาติหมดเลยไม่มีการปรุงแต่งไม่มีใครไปปรุงแต่ง

แต่คนมีปัญหาไม่รู้ไม่ปรุงแต่งหาเนี่ยมันร้อนก็ไปหาพัดลมที่จะทำให้มันเย็นทำให้มันปรุงแต่งขึ้นมาเนี่ยเป็นส่วนประกอบช่วย แล้วมันก็ไม่ยั่งยืน

แล้วมันก็ชั่วคราวถ้าพัดลมเสียแล้วไม่มีพัดลมเนี่ยเดือดร้อนแล้วเนี่ยเราจะเห็นว่าอ้อ!

สิ่งที่ประกอบอะไรเนี่ยสิ่งที่เราทำเองไม่ได้เนี่ยอดุด หือดูโน

นาโถไม่เป็นไปตามธรรมชาติของตัวเองแล้วมันเป็นทุกข์ทั้งหมดเลยเนี่ย เราจะเข้าใจพระพุทธโอวาทได้เลย
เนี่ยเพราะฉะนั้นเราจะต้องมีขันติช่วยด้วยอดกลั้นอดทนไว้ทนแค่ไหน? ทนแค่ตาย

ตายเมื่อไหร่ก็ต้องทน(หัวเราะ)แล้วก็ต้องเป็นสัจจะด้วยมากุมใจไว้อีกนั่นนะว่าต้องทนให้ได้จริงใจสัจจะค
ความจริงใจคือจริงใจในการที่จะมีขันติอดทนจริงใจเหมือนกับที่อาตมาเคยแสดงพิศดารไว้มากมายก่ายกอง
เลยเนี่ยที่พระอาจารย์แสดงไว้ทั้งศีลมาลงในทาน ในศีล ในเนกขัมมะ ปัญญา วิริยะ ขันติ สัจจะ อธิษฐาน

เมตตาแล้วก็ทั้งศีลในทานศีลในศีล ศีลในเนกขัมมะ ปัญญา วิริยะ ขันติ สัจจะ อธิษฐาน
เมตตาให้อีกเยอะเยอะเลย เนกขัมมะในทานในศีล ในเนกขัมมะ ในปัญญา วิริยะ ขันติ สัจจะ อธิษฐาน
เมตตา อุเบกขาเนี่ยอีกเท่าไร วิริยะในทานศีล ในศีล ในเนกขัมมะ ในปัญญา ในวิริยะเนี่ยเยอะเยอะเลย
ขันติในทานศีลในศีล ในเนกขัมมะ ในปัญญา วิริยะ ขันติอดทนภายในอดทนภายนอกเนี่ย

แล้วก็สัจจะความจริงใจในทาน ในศีลในเนกขัมมะ ในปัญญา วิริยะ ขันติ สัจจะ อธิษฐานในทาน ในศีล
ในเนกขัมมะ ในปัญญา วิริยะ ขันติ สัจจะ อธิษฐาน เมตตา

อุเบกขานี้มากมายเลยสิ่งที่อาตมาพิจารณาเนี่ยถ้าสาธยายเนี่ยอาตมาเนี่ยอย่างเดียวอาตมาอยู่ได้เป็นวั
นเป็นคืนไม่ต้องไปสนใจอะไรใครเลยเป็นเดือนเป็นปีเลยอาตมาเหมือนจิตอยู่ในธรรมของพระพุทธเจ้าเนี่ย
จนกระทั่งจะเป็นอธิษฐานในทาน ในศีลในเนกขัมมะ ในปัญญา วิริยะ ขันติ สัจจะ อธิษฐาน เมตตา

อุเบกขา เมตตารักใคร่ในทานศีลในศีล ในเนกขัมมะ ในปัญญา ในวิริยะ ในขันติ ในสัจจะ ในอธิษฐาน
เมตตา เมตตาภายในภายนอก

อุเบกขาวางเฉยแล้วเพราะไม่มีอะไรจะให้แล้วเพราะจิตเรารู้แล้วเราให้หมดแล้วให้ทั้งชีวิตจิตใจ

ว่างอุเบกขาวางเฉยว่างเฉยในทานในศีลในเนกขัมมะ ในปัญญา วิริยะ ขันติ สัจจะ อธิษฐาน เมตตา

อุเบกขา อุเบกขาแล้วมันก็ว่างหมดเลย

ที่เนี่ยต้องมาสรุปตรงเนี่ยเหมือนกับว่าภิกษุเข้าฌานแล้วพิจารณาองค์ฌานต้องแบบนี้ที่เราถึงที่สุดในบาร
มีแล้ว

บารมีเต็มแล้วคือว่างแล้วเพราะฉะนั้นคำว่าบารมีเต็มก็คือว่างก็มาพิจารณาความว่างแล้วเราก็จะเข้าใจคว
ามว่างเราก็จะถึงที่สุดของทุกข์เพราะมันว่างแล้วก็ไม่มีทุกข์แล้วการเกิดแก่เจ็บตายไม่มีในความว่างเห็นมัย
อนิจจังไม่มีในความว่างทุกขังไม่มีในความว่างเพราะอนัตตาเหมือนกับความว่างเป็นมัจฉิมาที่พระองค์แสดง
ไว้ นั่นนะกามสุขัลลิกานุโยค

อัสติกลมถานุโยคเนี่ยบรรพชิตไม่ควรเสพหรือผู้ปฏิบัติไม่ควรเข้าไปใกล้ก็คือพระองค์สอนให้ว่าง

เมื่อว่างแล้วเราก็จะเข้าใจเลยว่าอ้อ! เราไม่มีทุกข์ ถ้าเราไปยุ่งเมื่อไหร่เนี่ย

เรื่องของเขาเราไม่ยุ่งเรื่องของเราก็จะจบจะสิ้นก็คือว่างเนี่ยต้องใช้วิธีนี้มันเข้ากันได้หมดเลยไม่ว่าจะเป็นศีล
เป็นเนกขัมมะเป็นธรรมอะไรตามพระพุทธโอวาทเลย

นี่ที่ใครมากล่าวขึ้นมาว่านี่เป็นธรรมนี้เป็นวินัยนี้เป็นธรรมคำสอนของเราตถาคตท่านทั้งหลายอย่างฟังเชื่อก
อนให้มาเทียบกับพระสูตรให้มาลงกับพระวินัยทั้งอรรถกถาปัญจนะไม่คลาดเคลื่อนจึงจะลงความเห็นว่าเป็น
นธรรมนี้เป็นวินัยนี้เป็นธรรมคำสอนของเราตถาคต

ถ้าเทียบไม่ได้กับพระสูตรไม่ลงกับพระวินัยทั้งอรรถกถาพระอรรถกถาเคลื่อนท่านทั้งหลายฟังลงความเห็นว่านี่ไม่ใช่ธรรมนี่ไม่ใช่วินัยนี่ไม่ใช่ธรรมคำสอนของเราตถาคตท่านผู้นี้จำมาผิดแล้วพระองค์แสดงเครื่องเทียบเคียงไว้ให้รู้

ถ้าเรารู้หลักเข้าใจในหลักแล้วปฏิบัติไม่ผิดเป็นมัจฉิมาคือว่างหมดเลยทุกอย่างเป็นมัจฉิมาถ้าทำจิตให้เข้าถึงมัจฉิมาก็คือทำจิตให้ว่างนั่นเองแล้วเราก็จะได้ไม่ลังเลสงสัยตัดทิ้งไปเลยวิตกวิจารณ์สังขารไม่ปรุงแต่งเมื่อไม่วิตกวิจารณ์สังขารไม่ปรุงแต่งแล้วเนี่ยจิตเราว่างแล้วเนี่ยเขาเรียกนิรามิสสุข เป็นนิรามิสสุขแล้วก็ เป็นนิพพานัง พรหมัง

สุขังในปัจจุบันด้วยเป็นนิพพานในปัจจุบันเพราะเราไม่เคยได้รับสุขที่แท้จริงเหมือนกับเท่ากับนิรามิสสุขคือสุขเกิดจากความว่าง ถ้าเรายังรักษาความว่างไปจนถึงลมหายใจสุดท้ายคือตายเนี่ยจิตจะเข้าถึงนิพพานัง พรหมัง สุขุญฺยังหรือเรียกว่าอนุภาติเสสนิพพาน

สังขารร่างกายที่เป็นตัวที่เป็นเหตุที่ไม่ว่างที่ตายไปแล้วเนี่ยที่เขาไปฝังไปเผา จิตเราจะเข้าถึงอนุภาติเสสนิพพาน ใต้ที่เขาเรียกนิพพานัง พรหมัง สุขุญฺเญยเป็นอนุภาติเสสนิพพานเนี่ย เพราะฉะนั้นไม่ใช่ของยาก ที่ยากเพราะไม่มีใครรู้ใครเห็นไม่มีใครบอกไม่มีใครรู้แจ้งเห็นจริงมาแสดงให้เรา แล้วก็มางมกันไปเชื่อให้เขาหลอกทำบุญตักบาตรติดใจติดใจอะไรพระองค์ก็ไม่ยกย่องสรรเสริญด้วยอาเทศนี่ปาฏิหาริย์ยังใจเป็นอศรรยคนนั้นคนนี้จะไรอยากจะทำให้เราเดาใจว่าเราคิดยังงัยดูใจฉันหน่อยแล้วกันวันทั้งวันไม่ต้องไปทำอะไรคอยดูจิตดูใจแล้วทุกข์ใหม่ทุกข์แน่นอนเลยพวกนั้นเอาทุกข์มาให้ดูเอาทุกข์มาให้ถึงมีฤทธิ์มีเดชก็เป็นของเฉพาะตนพระองค์จึงไม่ยกย่องไม่สรรเสริญโดยทั่วไป

แต่อุสสาสนีปาฏิหาริย์คำสอนเป็นอศรรยคือสอนแล้วเขาทำตามแล้วได้มรรคผลจริงๆเนี่ยพระองค์ยกย่องอันนี้ยกย่องอุสสาสนีปาฏิหาริย์คำสอนเป็นอศรรยเพราะเอาคำสอนของพระองค์มาเนี่ยเขาเรียกว่าเอหิภังสิโกเรียกมาให้มาดูได้ให้มาฟังได้ทำทนายของอศรรยใครปฏิบัติตามแล้วต้องได้มรรคได้ผลไ้คนชั่วคนเลวถ้าปฏิบัติตามแล้วก็เลิก นั่นแหละเราจะเห็นได้ชัดว่าเออ!

อศรรยจริงๆไ้คนที่ชี้โลกชี้โกรธชี้หลงพอมันได้รู้ได้ทราบธรรมคำสอนพระองค์แล้วมันเปลี่ยนมันแหละ ทำพิสุจน์ได้เลยมันไม่เหมือนเก่าแล้วตอนนี้เราก็จะรู้ว่าเออ!

อศรรยจริงๆอศรรยไ้ว่าคนที่เคยโลกเคยโกรธเคยหลงก่อนนี้มันชี้เหนียวชี้ติดเดี๋ยวนีว่างไม่ยึดติดอะไรไม่มีทุกข์อะไรและพลอยคนใกล้ชิดใกล้ตัวเป็นครอบครัวสุขเนี่ยเผยแพร่อีกเยอะแยะมากมายเนี่ยเป็นการทำทนายให้ปฏิบัติใครไม่เชื่อก็ลองปฏิบัติดูว่าจะจริงหรือไม่จริงทำทนายพระพุทธโฆษา

ทำทนายให้ทุกคนปฏิบัติแล้วทุกคนก็จะได้รู้ได้เข้าใจแล้วเป็นสิ่งอศรรยที่จะเกิดขึ้นสำหรับผู้ปฏิบัติที่รู้ได้เป็นปัจเจกตั้งไม่ต้องไปถามใคร ใครประพฤติได้มากได้น้อยแล้วมันเกิดผลแน่เหมือนกับไสดา สกิทาคา อนาคา อรหันต์เนี่ยสักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สิลัพพตปราคมาส ได้คุณของพระโสดาบัน

พระสกิทาคามีก็ละได้๓อย่างนั้นแล้วก็ทำราคะ โทสะให้เบาลง ส่วนพระอนาคามีก็ละได้เด็ดขาด ทั้งสักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สิลัพพตปราคมาส กามราคะ ปฏิมะเนี่ยพระอนาคามีละได้อีก ส่วนพระอรหันต์ไ้รูปราคะ อรูปราคะ มานะอุทธัจจะ

อวิชชาเนี่ยเขาเรียกอุทหมภาคิยสังโยชน์เบื้องบนอีก๕เนี่ยให้หมดไป

การที่มันหมดไปสังโยชน์หมดไปเพราะจิตว่าง

ถ้าเราทำจิตว่างแล้วสังโยชน์ก็ไม่มีสังโยชน์๑๐นี้ไม่มีเราก็ใกล้ต่อความเป็นพระอรหันต์แล้วเห็นมัยเนี่ยทุกคนเนี่ยมีสิทธิ์ทำหายเลยถ้าเราจิตว่างแล้วจิตอยู่เหนือเวทนาเพราะถ้าเรายังมีรูปมีเสียงมีกลิ่นมีรสมีโผฏฐัพพะธรรมารมณ์อยู่เนี่ยใช้รูปก็ทำให้ดีใจได้ทำให้เสียใจได้ทำให้เป็นสุขได้เป็นทุกข์ได้ต้องทำใจให้เป็นอุเบกขาอีก ถ้าเราว่างจากรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ

ธรรมารมณ์แล้วจิตเราก็ออยู่เหนือเวทนาคือไม่สุขไม่ทุกข์ไม่ดีใจไม่เสียใจไม่ต้องอุเบกขาแล้วพระยามัจจุราชก็มองไม่เห็นจิตเราด้วยเพราะจิตเราว่างมองมาที่ไรก็ว่างหมด

ความว่างนั้นแหละไม่มีเจ้ากรรมนายเวรก็มองไม่เห็นจิตเราตามทวงเราไม่ได้แล้วมึงบ้ายบายแล้วภูลาก่อน(หัวเราะ)เนี่ยเข้าใจหรือยังละทีนี้เนี่ยพอเรารู้อย่างนี้แล้วเข้าใจอย่างนี้แล้วจะไปเสียเวลาปฏิบัติอย่างอื่นให้โง่ทำอะไร พระองค์สอนพระองค์สรุปไว้เองสัพเพ ธัมมา อนัตตา สัพเพ ธัมมา

อนัตตาทั้งธรรมและอธรรมก็ต้องว่างเปล่าหมดเลยคือว่างที่จิตให้จิตว่างไปว่างทั้งอัตตาและอนัตตาอีกอนัตตาชื่อว่าอนัตตาความว่างก็ว่างจากเวลานิพพานแล้วไม่ได้นึกถึงคำว่าอนัตตาด้วย ว่างไปให้หมด

อัตตาตัวตนที่มันจะต้องเนาต้องเหม็นเนี่ยทั้งหลายไม่เอาอนัตตาเพราะมันต้องมีกระบวนการค่อยๆเสื่อมสลายค่อยๆจนิจจังคือเกิดแล้วต้องแก่ต้องเจ็บต้องตาย

ตายแล้วก็ต้องไปฝังไปเผาเนี่ยอนัตตาภายในหมายถึงสังขารว่างกาย

อนัตตาภายนอกก็คือความรู้สึกนึกคิดใช้ความรู้สึกนึกคิดที่เรียกว่าจิตวิญญาณนี่แหละที่ท่านพระอัญญาโกณฑัญญะว่าไว้ว่าเกิดที่ไหนดับที่นั่นคือเกิดที่จิตคือตัวรู้ผู้รู้คือจิตวิญญาณต้องดับคือรูปที่มันเคยเกิดมาแล้วมันก็ดับคือรับรู้ไม่รับเก็บอย่างเดียวมันก็ดับแล้วว่างจึงเรียกว่านิโรธความดับคือดับความรู้สึกไม่ได้ดับอย่างอื่น เนี่ยขณะที่เรายังมีชีวิตอยู่นะเราดับรูป ดับเสียง ดับกลิ่น ดับรส ดับโผฏฐัพพะ

ธรรมารมณ์เนี่ยเขาเรียกนิโรธความดับ วิราคะคือความคลาย คลายออกที่เคยยึดติดว่ารูปสขารูปงาม เสียงไพเราะไม่ไพเราะ เพราะวิราคะคลายออกหมด รูป รส เสียง กลิ่น โผฏฐัพพะ

ธรรมารมณ์เนี่ยคลายออกหมดวิราคะคือความคลายออกคลายออกแล้วก็ว่าง

ว่างจากรูปที่ร้อยรัดใจเนี่ยใช้สิ่งที่เสียบแทงใจหรือสังโยชน์ที่ร้อยรัดใจก็คือรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ

ธรรมารมณ์เนี่ยเป็นตัวสังโยชน์ร้อยรัดใจเราไว้แทงใจเราไว้ให้เย็น เติบ นิ่ง นอนไม่เป็นสุข

หลับก็ยังไม่หลับอีกเพราะใจไปพะวงถึงรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์ถึงสามิ ภรรยา ลูก หลาน เหลนเนี่ยเกิดไปจากนี้ทั้งนั้น

เมื่อเราเข้าใจแล้วก็เกิดทำให้ว่างเนี่ยเหมือนกับท่านพระอัญญาโกณฑัญญะท่านบอกเนี่ยต้องดับสิ่งใดเกิดแต่เหตุสิ่งนั้นทั้งปวงล้วนดับไปเพราะสิ้นเหตุแห่งธรรมนั้นก็เพราะความรู้สึกนึกคิดคือจิตวิญญาณ ภาเนี่ยต้องดับทีนี้

ถึงตอนนี้เรายังไม่ตายเราก็ดับคือสุขความดับคือมือนัตตาความว่างเป็นอารมณ์ทำให้ว่างจากรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์ให้ได้นั้นแหละเป็นการฝึกความดับ

นิโรธความดับทุกข์ก็คือดับอารมณ์เนี่ยแล้วเราจะเห็นว่าเออ!

ไม่ใช่ของยากที่ยากเพราะไม่มีใครรู้แท้จริงมาสอนเรา

เนี่ยตอนเนี่ยอาตมารู้แล้วอาตมาก็มาทำกตัญญูถวายพระพุทธเจ้าพระธรรมเจ้าพระอรหันต์เจ้าเอ
อ! ที่พระองค์ได้ปรินิพพานไปแล้ว พระอรหันต์เจ้าร้อยกรองมาเป็นพระไตรปิฎก
มาศึกษาเล่าเรียนแล้วก็มาเข้าใจแล้วรู้แล้วรู้จุดมุ่งหมายที่พระองค์สร้างทำมาปรารถนาเนี่ยสร้างบารมี
อุปบารมี ปรมัตถบารมีเพื่อขนถ่ายสัตว์ให้พ้นจากทุกข์เหมือนกับที่พระองค์บอกว่า
เรารู้แล้วจะให้คนอื่นรู้ตามเนี่ยก็คือรู้ตามต้องตามรู้เลยยังรู้สึกเท่าไรหรือก็ตามให้ถึงที่สุดเลย(หัวเราะ)ที่สุดก็ว่า
งหมดไม่มีอาลัยนิพพานัง ปรมัง สุขญังเนี่ยสุดยอดเอาละแค่นี้แหละ....

ชนะชัย เมฆา ผู้ถอดความและจัดพิมพ์

วันพุธที่ ๒๘ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

เวลา ๑๓.๑๐ น.